

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2012. JÚNIUS XXIII. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

Trianon üzenete 2012-ben

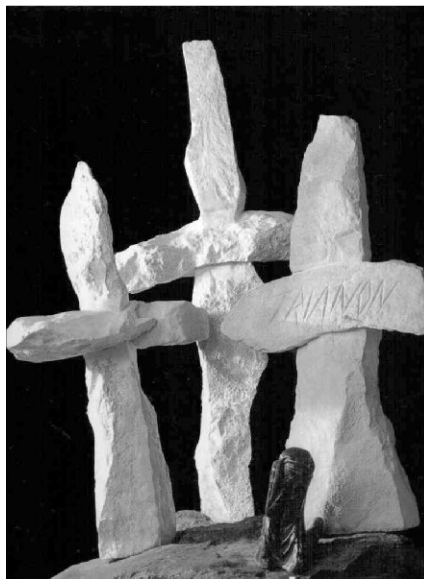
92 évvel ezelőtt Nagymagyarország ellen összefogtak a magyar nemzet rosszakarói. A Trianonban aláírt ún. „békeszerződés” eredeti szándéka az volt és maradt, hogy a Kárpát-medence őshonos magyar arcát eltöröljék, eltüntessék. Romániában Trianon óta az a cél, hogy Erdély és Partium magyar arcát teljesen és végleg lerombolják, eltüntessék. Ezt a trianoni célt a román állami hatóságok tudatosan, tervszerűen kiszolgálták 1918. december 1-jétől.

Az 1920-as években úgy Erdélyben, mint a Királyhágómelléken, az egyházi vezetés ebben a Trianon utáni helyzetben arra törekedett, hogy megerősítse a tiszta magyar bibliás lelkületet, „az erdélyiséget” és a „tiszántúliasságot”, a gyülekezetekben, a társadalmi életben. A Kárpát-medencei magyarság nem engedte, hogy az évezredes magyar arculatot eltüntessék, igyekezett megerősödni, ellenállni.

A II. bécsi döntés után, a II. világháború végéig, úgy tűnt, nem volt hiábavaló Magyarország feltámadásában reménykedni, nem volt hiábavaló hinni és ellenállni. Ám az 1944-ben hatalomra került Szálasi és a Moszkvából visszatérő kommunisták Kis-Magyarországon, az elszakított területeken pedig a kormányzó hatalomhoz jutó bolsevista, sovinszta állami vezetők és szervek összetörték a reménykedő magyarok szívét, életét.

1945-től Romániában az ateista-kommunista párteberek erőszakosan és elvakultan hajtották végre az államosítást, a kollektivizálást. A trianoni cél megmaradt, sőt hatványozottan kezdték érvényesíteni: eltüntetni a magyarokat és mindent, ami velük kapcsolatos. A román állam célja a trianoni cél folytatása, teljesítése volt: a magyarokat beolvasztani a románságba vagy elűzni őshazájából. Aki szülőföldjén maradt, aki ellenállt, azt többé-kevésbé megfélemlítették, meghurcolták. Csak annak volt jó a rendszer, aki ősidentitását feladta, karrierért, pénzért megalkuvóvá vált.

Sajnos az 1989-es Temesvári Forradalom után sem változott meg a román állam célja a magyarokkal szemben. A román állam megtalálta azokat a régi-új elvtársakat, régi-új módszereket, melyek által Trianon eredeti szándékának megfelelő magyarság-eltüntetési politikáját folytathatta.

Szervátiusz Tibor: Trianon

Trianon után 92 évvel szeretném azt hinni, hogy nem akarják az erdélyi és partiumi magyarságot elsorvasztani, beolvasztani, meggyengíteni, eltüntetni, ám szembesülve az aktuális történésekkel, nem tudom elhinni, hogy itt minket tisztelnek, becsülnek, szeretnek, őshonos nemzetként, országunk társnemzeteként, partnerként viszonyulnak hozzánk. Szeretném hinni, hogy Európa végre törleszteni akarja Trianon miatti adósságát, nem akarnak már összefogni ellenünk, nem akarják a magyar keresztyén arculatot eltüntetni hazánk térképéről, nemzetünk szívéből, de az utóbbi hónapok történései nem biztatóak. Ma is érezzük, hogy magyar gerincünket akarják megtörni, magyar agyunkat akarják kimosni, magyar lelkünket akarják kilúgozni vagy épp meg akarnak minket vásárolni. Nem kellünk mi Európának, Európában. Nem kellünk mi a Felvidéken, Délvidéken, Kárpátalján, Őrségben, Partiumban, Erdélyben. Nyugaton nem kell becsülni minket, mert egykor „csak” a keresztyénséget védjük véres áldozatainkkal az iszlámmal szemben, 1956-ban „csak” az ateista-kommunista szovjet diktatúrával szálltunk szembe.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Egységünk kiteljesedése

Vannak dolgok, amiket nem lehet különválasztani. Amelyek szervesen összetartoznak. Amelyek érzelmileg, a lelkek mélyén kimondva-kimondatlanul is egységet képeznek. Az egység csak ott időt álló, ott van értelme munkálkodni érte, felette, ahol a részek – csonkakként is – szervesen összetartoznak.

Ezt az együvé tartozást, ezt a határok felett átvívelő egységet mondta ki, vallotta meg három évvel ezelőtt, bátran, egymásba kapaszkodva, követésre méltó tudatossággal, a Kárpát-medence magyar reformátussága.

Nem valakik ellenében, hanem önmagáért. Ezért május 22. számomra a magyar református, s általa a nemzeti önbecsülés és érdekérvényesítés napja is. Ezek a történelmi Magyarország szétszabdálása és a rendszerváltás közötti évtizedek alatt jobbára ismeretlen, meg nem élt fogalmak voltak.

Így vált ez az egymásba kapaszkodás a továbblépés lehetőségévé is. A bátor kezdeté, amely Istenbe vetett hittel át mer lépni évtizedes határokat, mer foglalkozni kőbe vésett tabutémákkal. Mer bizonyosságot tenni úgy, hogy ez másokat is követésre biztasson, másoknak is iránymutató legyen. Ezt az egyház akkor is meg kell tegye, fel kell mutassa, ha mindig vannak Vírág elvtársak, akik folyton attól óvnak, hogy „a nemzetközi helyzet fokozódik”, s ha egyesek szerint, éppen ezért jobb lenne kivárára hagyni.

2009-ben, amikor, mondjuk ki: az anyaországban komoly lemaradások halmozódtak fel a környező és a más európai országok egység-kezdeményezéséhez képest, a Kárpát-medencei reformátusok lépése, összetartozásának deklarálása, mondhatni tematizálta az otthoni közéletben is, a rendszerváltás óta hol elővett, majd sietve elpakolt, hol kifacsart, hol pedig szőnyeg alá söpört nemzeti egységstörőkre.

A magyar reformátusok egységstörőkre vése, egységünk kimondása előrevetítette annak lehetőségét, amely egy évvel később, egy másik májusi napon, a kettős állampolgárságról szóló törvény elfogadásával beteljesedett.

Eltélt tehát három év, s az azóta bekövetkezett események tükrében, immár egyértelműen láthatóvá vált mindannyiunk szá-

FÁBIÁN TIBOR

FOLYTATÁSA A 2. OLDALON

Margittai kórházmisszió /3. Trianon és a magyar reformátusok /4.

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak
Lelke, ott a szabadság.” 2Kor 3,17

Láttam egy ismeretlen művésztől származó festményt, melynek címe: Az utolsó ékszer. Egy fiatalon özvegyen maradt asszonyt ábrázol, aki mindenét sorra eladogatja, hogy gyermekének neveléséhez előteremtse a szükséges anyagiakat. Utolsó eladnivaló vagyona a karikagyűrűje volt. Hosszasan gondolkodik, eladja-e utolsó emlékeit vagy sem. Végül eldönti, hogy csak eladja utolsó ékszerét, gyermekéért. A festmény azt a pillanatot rögzíti, láttatja leginkább, amikor az anya gyermekét szívéhez szorítja és a fehér szakállú kereskedő kezébe teszi az aranygyűrűt. Mintha megszólalna az anyai lélek, s azt mondaná: „Egyedül érted, az irántad való szeretetből teszem.”

A Pünkösöd üzenete hasonló ennek a festménynek az üzenetéhez. Jézus miután visszament mennyei hazájába, utolsó tetteként, elküldte e földi világba a még megmaradt „vagyonát”, Lelkét. Hús-vér életét, testét már eladta, odaadta, felajánlotta a mi adósságunk kifizetéséért, s miután Atyja elfogadta ezt a tökéletes, egyszeri, engesztelő áldozatot és feltámasztotta, amije még maradt, Szentlelkét is eladta, azaz tanítványainak ajándékozta, szétszította Lelkét az Őt befogadó lelkekbe. Ez az a szenvedélyes szeretet, amely a már említett festményen ábrázolt anyából sugárik, mintha Jézus mondaná a Szentlélek kitöltetésekor, az anyaszentegyház születésénél: „Egyedül érted, az irántad való szeretetből teszem.” Mintha az anyaszentegyház hangja volna a festményen ábrázolt anya hangtalan, de mégis félre nem érthető üzenete, mintha az ábrázolt anyai ölelésben, szívhez szorításban, az anyaszentegyház minket magához ölelő és a Lélekhez szorító szeretetét, viszonyulását éreznék meg.

Életünkben sajnos csalódást is tapasztalhatunk, amikor reményünk lángja is kialszik, amikor sötétség és bizonytalanság árad körülöttünk, elhatalmasodik rajtunk az értelmetlenség, az „ügyis hiába” életérzése. Rádöbbenünk arra, hogy a földi életút keményebb a vártnál, az elképzelnél, erőnk kevesebb, mint gondoltuk, barátaink törékenyebbek, mint reméltük, csalódunk magunkban, másokban... Lassan elmaradozik

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

mára május 22. jelentősége, hozadéka. Többől van itt szó, mint szimbólumról. Több ez, mint Kárpát-medencei református ünnep. Ez a kezdet, amely magában hordozta persze a testvéri közösségvállalást, de emellett valami olyat is, amit ott és akkor, Debrecen főterén, talán még csak nem is sejtettünk, legfeljebb csak reménykedhettünk felőle. Azt, hogy a református egység nem marad partikuláris egység, hanem folytatásért, kiterjedésért kiált.

A LÉLEK CSENDJE

Az Isten szerinti jó képvisellete

az öröm, lehervad arcunkról a mosoly, közeledik az óra, amikor megunjuk az életet. Illés is azt mondta végső kétségbeesésében: „Elég Uram, vedd el az életemet”, s a kialakult kilátástalanságban talán te is erre gondolsz, ezt kiáltod, ezekkel a szavakkal imádkozol...

Ne fáradj bele az életbe, ne dobd el magadtól az életet, inkább erősítsd meg lelkedet. A Lélek, az Úr Lelke azért jelent meg e világban, azért született meg a keresztyén anyaszentegyház, hogy a Lélek megerősítse lelkedet, hogy Úrrá legyen lelkeden a Lélek. Fordulj az Úrhoz, lelkedbe lehelj Lelkét, hogy felszabadítson arra a lelki életre, amelyre mindig is vágytál, amelyben a jóra, az igazra, a szépre, az istenes élet megélésére kapsz mennyei erőt, segítséget. Az igazi pártfogást, lelki vigasztalást elsősorban Krisztustól kapod, az Ő szeretete, bizalma Lelkéből árad ki feléd.

Olyan világot szeretnél magad körül, ahol az ember értékét nem az irányába támasztott követelménynek való teljesítmény határozza meg, hanem az, hogy szeretnivaló ember, mert Isten teremtette, személyének értékeit megbecsülik, ő is emberséges má-

sokkal? Olyan embereket szeretnétek magatok körül, akik nem csapnak be titeket, akikben feltétlenül bízni lehet, akik titeket szeretnek, benneteket megbíznak? Szeretnénk mi magunk is szeretőszívűek, ember-ségesek, segítőkészek, krisztusiak lenni? Valóra váltható mindez? A kiégett lelkéből lesznek-e Lélektől átélkesült lelkek? Csálódott emberekből, magukba zárkozó és magukat szerető emberekből válnak-e reménykedő, szeretetet osztogató, másokat szolgáló emberek? Felszabadulunk-e arra, hogy az Isten szerinti jót képviseljünk e világban? Szabadon, egyedül Krisztustól való függésben, beállunk-e az Isten Lelke által rendelt szolgálatunkba?

Válaszaink megfogalmazódnak, szolgálataid helyét, minőségét, időtartamát, közösségét megleled, ha „Az utolsó ékszer” történetére gondolsz, s annak egyházi vonatkozású üzenetére, ha komolyan odafordulsz az Úrhoz, aki Lelkét is odaadja neked, csak azért, hogy felszabadultan imádd, dicséred és szolgálj Őt és azokat, akikhez vezet és küld.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Csók István: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, 1890

HELTAI JENŐ

Ima

Rongyos a nadrágom,
Lyukas a harisnyám,
Üres a kulacsom,
Lapos a tarisnyám,
Te hatalmas Isten
Odafont az égben
Mikor veszed észre
Az én szegénységem?

Hiába vetettem,
Sohasem arattam,
Hiába indultam,
Egyhelyben maradtam,
Te hatalmas Isten
Odafont az égben
Mikor veszed észre
Az én szegénységem?

Mikor veszed észre
Az én pőreségem?
Mikor veszed észre
Az én dőreségem?
Mikor nyitattod ki
Kapuját a mennynek
A többi koldussal
Hogy én is bemehjek?

A MARGITTAI KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATRÓL

„Ő vigasztalt és bátorított”

A kórházi alkalmak egyik felemelő pillanata, árva gyermek keresztelese az intézmény munkatársai körében

„És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” Jak 5,15-16/b

Az elmúlt esztendőben az Érmelléki Egyházmegyében is megindult a kórházlelkészi szolgálat. Ezt a missziót kiváltképpen egyházmegyénk nagyobb gyülekezeteiben (Margitta, Székelyhid és Érmihályfalva) végezték a gyülekezetek lelkipásztorai. Az idő múlásával és a kórházak összevonásával, Székelyhídon és Érmihályfalván, 2005 után megszűntek a kórházi intézmények, így csupán a dr. Pop Mircea nevét viselő margittai kórházi intézmény működik a régióban.

A margittai kórház a környék református falvaiból várja betegeit, mivel a kisváros református falvakkal – s református hívekkel van körülölelve. Ezért az Érmelléki Egyházmegye közgyűlése és egyházmegyei tanácsa úgy határozott 2007. áprilisában, hogy létrehozza a kórházlelkészi szolgálatot. Ezt, a már megkezdett kórházmissziói munkát vettem át 11 évi gyülekezeti lelkipásztori szolgálatot követően, mely által Isten egy új szolgálati területre küldött. Ez a misszió még az egyetemes református egyházunk életében is új szolgálati területnek számít. De Isten itt, ezen keretek között is csodálatosan tud munkálkodni. A kórházi gyülekezet mindig más összetételű – a betegek jönnek és mennek –, folyamatosan változik. A lelkipásztornak, úgy igehirdetésében, mint személyes lelkigondozói szolgálatában, fel kell mutatnia Isten megváltó szeretetét a Krisztus Jézusban. Isten gyógyító Úr, áldott Orvos, aki felénk siet, hogy testi nyomorúságaink között is segítségünkre le-

gyen. A zsolttáros szavait idézve, Isten az: „aki megbocsátja minden bűnünket, és meggyógyítja minden betegségünket”.

Ebben a nagy munkában hálás szívvel köszönöm meg a Mindenható Úrnak, hogy a segítségemre van és nem feledkezett meg közvetlen munkatársairól sem, akik a margittai református gyülekezet hűséges tagjai: Halász Rózsa és Katona Zsolt személyében. Mindketten nagyon hasznos és áldozatos munkát végeznek a beteglátogatások folyamán. Isten gazdag áldása legyen szolgálatukon.

A kórházlelkészi szolgálatot egy héten két nap végezzük, az egyik nap beteglátogatásokat végzünk, amikor imádsággal, személyes lelkigondozással vigasztaljuk, erősítjük betegeink hitét. A második szolgálati napon, általában csütörtök délután 4 órától istentiszteletet tartunk a kórház kápolnájában. Rendszeresen kiszolgáltatjuk az úrvacsora sákramentumát.

Ha összegezném az elmúlt esztendő kórházmissziói munkáját, akkor boldogan állapíthatom meg a több ezer beteg megvigasztalását, az ünnepi kórházi alkalmak felemelő pillanatát, a drága árva gyermekek megkeresztelését, valamint a sok-sok istentiszteleti alkalom felemelő pillanatait is eszembe jutnak. Isten, épp ezen alkalmak által cselekedett közöttünk és bennünk. A könnyekkel teli pillanatokban is Ő vigasztalt és bátorított, és ígéretet tett, hogy velünk marad a világ végezetéig.

Isten gazdag áldása kísérje a királyhágómelléki református egyházkerület kórházmissziói szolgálatát.

SZÜCS ZOLTÁN margittai kórházlelkész

Búcsú Méder Árpádtól

Újra elvesztettünk egy igaz embert. 2012. április 25-én elhunyt Méder Árpád geológus, a természet szerelmese, Czeglédi György-díjas presbiter.

1926. február 7-én született Kolozsváron. Édesanyja római katolikus vallása ellenére gyermekeit reformátusnak keresztelte. Elemi után a Református Fiúgimnáziumba írtatták, ahol erős református szellemiségű nevelést kapott. A középiskola után 1945–48 között a dési Tanfelügyelőség kérésére missziói munkát végzett szóróanyagközösségekben. Tanítóskodik, körmozgalmat szervez, s mint lévíta ígét is hirdet. 1948–1951 között katona. Leszerelése után, természetszeretetének köszönhetően beiratkozott a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem geológiai szakára. Már itt megnyílt a szervezési készsége és emberszeretete. Társai „papának” szólították. 1955-ben, az egyetem elvégzése után, megházasodik, feleségül veszi László Líviát. E törekény, csodálatos asszony mellett éli le egész életét. Két fia születik és három unokája.

Tevékenységét az Élesd-Kesztegi Bányavállalatnál kezdte, majd Nagyváradra került, a frissen megalakult bányatrószkóhoz. Komoly szakmai eredményei voltak, a berettyószéplaki bitumenes kőolaj és az almásvölgyi barnaszénleletek feltárásai, illetve ennek tervei az ő nevéhez fűződtek.

Mindjárt az elején, feleségével együtt, bekapcsolódott a nagyváradi református gyülekezet énekkari mozgalmába. Az 1990-es évek elején, a Rogériuszi Egyházközség megalakulásakor presbiterre választották. 1994-ben megválasztották a Bihari Egyházmegye főgondnokává, majd elnyerte a Gondnokok Kollégiumának elnöki tisztségét is. Majd tagja lett a kolozsvári Teológia kuratóriumának. 2007-ben Czeglédi György-díjjal tüntették ki.

Turista, a természet szerelmese. 1991-ben aktívan részt vett Gyergyószárhegyen az Erdélyi Kárpát Egyesület újraalakulásán. Még ebben az évben, május 24-én együtt alapítottuk meg az Erdélyi Kárpát Egyesület Bihar megyei Osztályát. Az alakuló ülésen, mint régi EKE-tag, ő ismertette az EKE történetét, tevékenységének főbb irányvonalait és azok eredményeként kapott, egész életre szóló természetszeretetet. Megválasztották alelnöknek, amelyről 1994-ben mondott le, felelős egyházi tevékenységei miatt. 1998-ban az 1848–1849-es honvéd-hősök síremlékeit vitték át a felszámolt várad-olaszi temetőből, s készült el az emlék-sírkert a templom előtt.

Méder Árpád haláláig hű maradt hitéhez, megtartva tagságát mindkét egyesülethez. Kitaratása és állhatatossága példakép volt mindannyiunk számára. Harcostársam volt húsz éven keresztül. Épp ezért rendkívül nehéz elbúcsúzni e nagyszerű embertől.

Drága Árpi bácsi mindig a szívünkben marad. Pihenése legyen csendes, nyugodjon békében!

DUKRÉT GÉZA

Trianon és a Magyar Református Egyház (1.)

„Consummatum est” címmel jelent meg az Országos Református Lelkészegyesület (továbbiakban ORLE) lapjának vezércikke 1920. június 12-én. Jézus Krisztusnak a kereszten mondott utolsó kijelentésének latin fordítását, amit magyarul azzal az egyetlen szóval szoktunk mondani, hogy „elvégeztett” választotta címül a szerző. Szerkesztői cikk, aminek nincs aláírása. Elmondja, hogy a nemzetközi becstelenség jelző szava lesz az, hogy Trianon. A franciák fiai, unokái szégyellni fogják, hogy szabad országukban ilyen történt. Anglia és Amerika, sőt Franciaország elfogulatlanjai máris látják az igazságot. A bibliai Heródiás esetéhez hasonlítja a szerző a trianoni békét, amikor az Keresztelő János fejét kérte és kapta meg Heródes királytól. „A körülöttünk lappangó apró-cseprő nemzetek, kiket a történelem csak az árulások és királygyilkolások krónikájából ismer: ezek az állammá terjeszkedett ledér asszonyok csapodárságuk jutalmául megígértették az entente-hatalmakkal Magyarország fejét. Az entente-heródeseket megfogta az ígélet és idejében megjött bánatuk dacára is odaadtak bennünket a hóhérbárd alá. 'Consummatum est'. 'Elvégeztett'. De azért feltámadunk. Elvégeztetett papíron a felosztásunk. Elvégeztetett tényleg is. A testünkön elvégezték a hentesmunkát. De a lelkünkön el nem végezhetik.” Ahhoz azonban meg kell őriznünk lelki egységünket az elszakított területek magyarságával. A vesztfáliai béke I. P. M. Art. XIII. § 116. garantálja a magyar református egyház szabadságát.

Debrecen 1919. április 23-tól 1920. március 11-ig román megszállás alatt élt. A Lelkészegyesület című újságot a románok cenzúrázták. A Nemzeti Hadsereg bevonulása után 1920. április 14-én sor került Horthy Miklós kormányzó debreceni látogatására. A református Nagytemplomban Baltazár Dezső püspök mondott imát, áldást és megáldotta a Debrecenbe bevonult vasi gyalogezred zászlaját. A Református Kollégiumba is ellátogatott és ünnepségen vett részt a kormányzó, hiszen annak gyakorló elemi iskolájába járt. Találkozott volt iskolatársaival is és közvetlenül elbeszélgetett velük, valamint a Kollégium tanáraival, és az egyházkerület vezetőivel.

Az immár felszabadult városban 1920. június 23-án lelkészegyesületi választmányi gyűlést tartottak, ahol Baltazár Dezső elnök ismertette a román megszállás körülményeit. Elmondta, hogy a románok azzal érkeztek, hogy nincs hódítási szándékuk, csupán a bolsevizmust kívánják leküzdeni, de nem mondtak ígazat. A június 4-én Trianonban aláírt békediktátum ismeretében így summázta a közelmúltat és tekintett a jövőbe: „Szenvedtünk sokat, de sem el nem csüggedtünk, sem kétségbe nem estünk. Tudtuk, hogy kinek hittünk. Az emberektől nem vártunk semmi jót. Tehát nem is csalatkoztunk. Istenbe vetjük reményünket. Az ő [sic!] törvénye szerint dolgozunk. Hazánk feltámadásának a sorsát is

Hiszek Magyarország feltámadásában. Korabeli plakát

reá vetjük erős bizással. Az ő [sic!] nevéhez fogódzva nagy biztonsággal küzdünk, hogy magyar református egyházunk egységes teste meg ne szaggattassék; de megmaradván, legyen zsengéje a feltámadásra eljegyzett nagy Magyarországnak.” Református egyházunk egységes teste szétszakítását nem engedhetik, mert az „zsengéje a feltámadásra eljegyzett nagy Magyarországnak”.

A zsinat ülése

A magyar református egyház egységének szellemében került megtartásra 1920. szeptember 28-29-30-án Budapesten a zsinat ülése. Ez az 1917. október 22-én összeült harmadik budapesti zsinat negyedik ülészaka volt, ami még a Trianon előtti, területileg csonkítatlan Magyarországon a Magyarországi Református Egyház legfelsőbb törvényhozó szerve volt, és aminek a mandátuma – tekintve, hogy egy zsinat megbízása tíz évre szól – még nem járt le. A zsinati tagok közül számosan érkeztek az elszakított területekről, így mintegy 78 tagja volt jelen a zsinatnak. Baltazár Dezső püspök lelkési elnök és gr. Degenfeld József főgondnok világi elnök vezetésével zajlott le a háromnapos zsinati ülészak.

Harminc tagú külügyi bizottságot választott a zsinat az elszakított területek református egyházaival tartandó összekötés céljából. Tudomásul vette, hogy a tiszáninneri püspök, Révész Kálmán volt kassai lelképásztor Miskolcra költözött és ott megválasztották lelképásztornak. Arról nincs híradás, hogy Németh István dunántúli püspököt, komáromi lelképásztort ottani püspöki székhelyéről a csehek csóna-

kon átköltöztették a Duna déli partján maradt Komáromba, vele költöztetve a püspöki hivatal iratanyagát is. Németh István a Pápai Református Kollégium egyik termében ütötte fel ideiglenes lakását, egy másik termében pedig a püspöki hivatala kezdett működni Tóth Endre akkori pápai hittanhallgató írni tevékenységével, amíg aztán Kenesén Németh Istvánt lelképásztorrá nem választották, ahonnan püspöki hivatalát gyakorolta 1924-ben bekövetkezett haláláig. „Az erdélyi egyházkerületet utasította – a zsinat – és felhatalmazta, hogy a megszállás következtében szükségessé vált intézkedéseket tegye meg. A többiekre nézve kimondotta, hogy az egyes egyházkerületek és egyházmegyék megszállott részeinek adminisztrációját a rangidősebb egyházkerületi tanácsbírák és egyházmegyei gondnokok, illetőleg egyházmegyei tanácsbírák végezzék. A csekély számú egyházak a szomszédos egyházmegyéhez lesznek csatolandók.” Az elcsatolt területek egyházkerületi és egyházmegyei bíróságainak működéséről szintén intézkedett a zsinat. A díjlevelekről kimondta, hogy azok csonkíthatatlanok, de ha a hívek nem tudják a természetbeni juttatásokat előteremteni, vagy csak nehezen, akkor az egyházkerület intézkedjék.

DR. CSOHÁNY JÁNOS

PUSZTA SÁNDOR Európa

Tudtok üveget önteni
fiatlok mégsem átlátszóak
gondolataitok is sötétek
tudtok világlítani
magatok mégsem világlítotok
ki utánatok megy verembe lép

szét tudjátok rombolni az atomot
mikor akartok építeni
idegen bolygók közt akartok repülni
mikor mertek már magatokba szállni
hidaitok szétugró partokat fognak egybe
ember ember közt vak mélység rohan
nem akarjátok egymást átölelni
úgy küsztok mint egy lövészárók
mint kígyók egymás fele
halottaitokra virágokat szórtok
az élőknek bitókkal vagytok tele
irgalomért kiáltotok az égre
magatok mégis kegyetlenek vagytok
kiszúrjátok a szelidség szemét
kaszárnyákkal ültetitek tele szíveitek
s fehér botot raktok a béke kezébe
s koldulni állatjátok a világ utcasarkaira

esteledik Európa túlsokat koldult
ideje lenne már hazavezetni...

Műemléktemplomok a Partiumban (6.)

A XIX. században átépített **biharvajdai** templom külsőre nem árult el különösebb építészeti értéket s ezért nem is tekintették a műemléki örökség részének. Ezen egy szomorú esemény változtatott 1999 karácsonyának másnapján, amikor a röviddel azelőtt renovált épület kigyulladt és leégett a tornya, fedélszéke és a teljes belső berendezése, harangjai pedig elolvadtak. A templomot ért súlyos kár helyreállítását előkészítő, helyi kezdeményezésre indult kutatás nyomán fény derült a korábban nem is sejthetően összetett építéstörténetére, körvonalazhatókká váltak építési periódusai.

Vajda első plébániatemploma egy kis-méretű épület volt, mely egy kissé trapéz formájú hajóból és egy félköríves apszisból állt és alapjai teljes egészében a mai templom belsejében fekszenek. Az *opus spicatum* típusú falazási technikával készült templom valószínűleg a XII. században, de mindenképpen a tatárjárás előtt épült.

Ennek a korai templomnak a bővítése meglehetősen rendhagyó módon következett be a XIII. század folyamán. Nyugati falát lebontva egy kívül négyzetes alaprajzú rotondával toldották meg. Déli és északi falait továbbá a nyugati fal szélső rövid szakaszait szinte teljes magasságukban őrzi a mai falazat.

Miután a templom kis románkori apszisa szűknek bizonyult a liturgiai igényeknek, egy valamivel tágasabb gótikus szentély váltotta fel. Az egyetlen boltszakaszos szentély a nyolcszög öt oldalával záródott, sarkait támpillérek erősítették és egy újonnan kialakított diadalívvel csatlakozott a XII. századi hajóhoz. Az így létrejött épület – a torony hozzáépítését leszámítva – tömegében nem változott a XIX. század első negyedéig, csupán a templombelsőn alakítottak még az újkorban.

A helyreállítási elképzelések természetes igényeként merült fel a régészeti kutatások nyomán előkerült falak részleges rekonstrukciója s ezáltal a középkori rotonda térélményének érzékeltetése anélkül, hogy a liturgikus szempontok háttérbe kerüljenek. Csak a bizonyítható elemek bemuta-

tására került sor viszonylag alacsony visszaépítésekkel a centrális térszervezés vizualizálásával. Az alapfalak többi részének nyomvonalát a padlózatban eltérő rakásmódú téglasávok jelzik.

A megszokotthoz képest rendhagyó rekonstrukció nem jöhetett volna létre a kiterjedt kutatás és a korábbi helyreállítási elképzeléseket részben módosító tervváltozat iránti megértés, a gyülekezet elöljáróinak és főleg lelkesének hathatós támogatása nélkül.

A hegyközsatári református templom

kül. A falu így gazdagabb lett egy azelőtt ismeretlen, művészettörténeti szempontból rendkívüli értékkel bíró, több mint nyolcszáz éves műemlékkel.

Noha ismert volt középkori eredete, mégsem adódott lehetőség időben kiterjedtebb kutatásokat végezni a **hegyközsatári** református templomban. A 2003 októberében végzett külső tatarozás során annyi megfigyelhető volt, hogy a déli hajófal alsó sávja, a portikusz melletti támpillérig terjedő szakaszon 2,5m-es magasságig természetes falazatú, e fölött pedig téglafalazás volt. A középkorinak tűnő alacsonyabb és keske-

nyebb, tölcseres béléttű délnyugati ablakot a belsőben végzett falszondázás tanúsága szerint utólag vágták a falszövetbe. E megfigyeléseket összevetve az alaprajzzal megállapítható, hogy a középkori templom hajójából maradt fent változó magasságokig a déli fal nyugati fele és a nyugati fal valamint az északiból egy kb. 40 cm-es csomk, így annak eredeti szélessége is ismert.

Jákóhodos műemléktemploma homlokzata alapján nem árulja el középkori eredetét. Keleti végén emelkedik egy torony, az egykori elbontott szentély helyén. A hajó azonban őrzi középkori elrendezését és felmenő falait, melyeket a mészrétegek által takart falképek díszítettek. Oldalt két- illetve háromtagú, utólag hozzáépített támpillérek erősítik. Ablakait átalakították, Rómer Flóris még látott néhány kőtöredéket az eredetiekről.

A hajó északi falának mészrétege alól 1848-ban Lugossy József bontott ki igen szakszerűtlenül értékes falképeket, melyek restaurátori feltárása a közeljövő feladata, ugyanis a falak fokozott nedvesedése miatt az egyházközség tervezi a templombelső helyreállítását. A hajófalak falszövetvizsgálata és a falképek kutatása megtörtént, teljes feltárását és szükséges konzerválását további támogatásoktól várják. Sajnálatos, hogy a belső szakszerű előkészítése után a külső homlokzatok tatarozása műemlékes felüveget nélkül történt.

Nagyobbarányú átépítése miatt **Fugyi** templomáról csak alaprajzából következtethetően volt sejthető a középkori eredet. A 90-es évek első felében végzett tatarozás során tett megfigyelések alapján kiderült, hogy kváderkövekből rakott hajója még románkori, poligonális záródású szentélye pedig gótikus. Sekrestyéjét és diadalívét lebontották, ablakait kiszélesítették.

Hasonló átalakításoknak esett áldozatul a **jenői** templom is, de itt a támpillérekkel erősített középkori falazatban két kapu is megmaradt, valamint a középkori falait még nagymértékben őrző és kutatásra váró **pelbárhidai**, melynél a félköríves apszis tengelyében az oltárhelynél különleges, utóbb elbontott fülke állt.

EMÓDI TAMÁS

TRIANON ÜZENETE 2012-BEN

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

Amíg a vezetés Európában a valódi értékek nélküli világot építi és erőlteti rá az európai társadalmakra, addig a trianoni cél létezni fog, addig ellent kell álljunk a magyar arculatot eltörölő igyekezetnek. Annak ellenére, hogy a mai magyarországi kormány a határok feletti nemzetegyesítésben gondolkodik, a magyar nemzet lelki-gazdasági valódi értékek mentén történő megújulásáért küzd, nincs vége az ellenállásnak és nem szabad befejez-

ni a magyar ellenállást. Trianon óta sorsunk az ellenzékiesség, az ellenállás, értékeink, a valódi nemzeti és keresztény értékek megőrzéséért, érvényesítéséért. Mint ahogy Európában most is a valódi értékek érvényesítése miatt vagyunk meghurcoltatva.

2012-ben is legyen helyén az eszünk, a szívünk. A hit fegyverével sikerül ellenállni a magyar arculatot eltüntetni akaró politikának. Krisztusban sikerül átlátni a Kárpát-medencei és európai történések összefüggéseit, sikerül a valódi értékek mentén összefogni, megújulni. Trianon óta megfogytunk, de nem tűntünk el, ahogyan azt eltervezték

ellenségeink, apadunk, de nem törtek meg teljesen minket, ahogy azt eltervezik ellenségeink – Isten a mi oltalmunk és erősségünk, Ővé a dicsőség, a haza, a hatalom. Nem szabad belefáradnunk az ellenállásba, nem fásulhatunk meg, nem tervezhetünk, cselekedhetünk valódi értékeink nélkül, inkább sokasodjunk, gyarapodjunk lelkieken és halljuk meg Krisztus erőt adó és megújító felhívását: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel az én igámat, ... mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)

SEBES-KÖRÖS MENTI PRESBITERI TALÁLKOZÓ Tanulni egymás szolgálatából

Tizenkét Sebes-Körös menti egyházközség presbiterei találkoztak Mezőtelkiben

A Mezőtelki Református Egyházközség adott otthont a tizenkét Sebes-Körös menti egyházközség presbiterei újabb találkozájának, április 22-én vasárnap délután. A találkozóknak évek óta hagyományuk van, az egyházközségek presbiterei, lelkipásztoraik vezetésével minden évben két alkalommal: tavasszal és ősszel találkoznak.

A presbiteri találkozók egyben presbiterképzések is, hiszen nagy szükség van a jól képzett presbiterekre a gyülekezetek lelki ápolása érdekében. A jó munkavégzés egyik alapfeltétele a jól képzett munka- és szolgatárs, mindezek felismeréseként a Bihari Egyházmegyében hét tájegységben folynak hasonló képzések, találkozók. A szabad beszélgetések alkalmával minden egyházközség elmondja a megvalósításait, terveit, sikereit vagy éppen sikertelenségeit, a felgyülemlett gondokat, amelyek azért is hasznosak, mert megismervén mások munkáját mindig lehet tanulni belőle.

A presbiteri találkozót **Fazakas Ferenc Sándor** helyi lelkipásztor, házigazda nyitóáthítával vette kezdetét, aki igemagyarázatát a 2Móz 20,4-6-ra alapozta.

Ezt követően a II. Helvét Hítvallás IV. fejezetéről **Csomay Árpád** biharszentjánosi lelkipásztor értekezett. Mivel Isten láthatatlan lélek és végtelen lény, ez okból Őt semminemű művészet vagy kép által kiábrázolni nem lehet, bár Krisztus emberi természetet öltött magára, mindazáltal ezt nem azért cselekedte, hogy szobrászoknak és festőknek szolgáljon minta gyanánt.

Hogy az emberek a vallásban oktatást nyerjenek s az isteni dolgokra és saját üdvösségükre intessenek, e célból az Úr azt parancsolta, hogy az evangéliom hirdettes-

sék (Mk 16,15), de nem azt, hogy a közönséget festett képek által oktassák. Sákramentumokat is szerzett, de képszo brokat sehol sem rendelt. Nagyon is helyén való Augustinusnak az igaz vallásról tett megállapítása, amely szerint: „A mi vallásunk ne legyen emberi művek tisztelése. Mert jobbak magok a művészek, akik azokat készítik: mégsem tartozunk őket tisztelni.” (De vera religione, c. 55.) – hallhattuk az előadásban.

A presbiteri találkozó ideje alatt a Mezőtelki Református Egyházközség ifjúsági csoportja, valamint férfikórusa szolgált **Fazakas Eszter** lelkipásztor irányításával.

A Bihari Egyházmegye részéről **Szilágyi Péter** presbiteri főjegyző volt jelen, aki az idén esedékes presbiteri választásokról beszélt.

Tóth Zsigmond Béla, a Presbiteri Szövetség ügyvezető elnöke, a Bihari Egyházmegye Presbiteri Szövetségének jegyzője, elsőként a KREK PSZ tíz éves jubileumára készült kiadványt mutatta be, majd beszélt a Hegyközben honossá vált egyházi rendezvényekről, a keresztyén családi délutánról, amely június 23-án szombaton lesz megtartva, emellett meghívta a jelenlévőket a VIII. Partiumi PSZ konferenciára is, amelyet ezúttal a Nagykárolyi Egyházmegyében, Hadadon tartanak szeptember első hétvégéjén.

Szóba került a Presbiteri Szövetség tagsági díja is, amely évi 10 lej. Ennek fele marad az egyházmegyei PSZ kasszájában, a másik fele pedig az egyházkerületi PSZ-hez kerül, amelyből konferenciákat, szemináriumokat szerveznek.

A presbiteri szolgálat politikai jelentősége (1.)

A Zilahi Egyházmegye Presbiteri Szövetségének tavaszi konferenciáján, április 21-én, Hidalmáson hangzott el Süle Gyula Zsolt vérvölgyi lelkipásztor, a fenti címet viselő előadása.

„Igyekeztek a városnak jólétén, amelyben fogságba küldöttétek titeket és könyörögtetek az Úrhoz, mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek!” (Jer 29,7) Így szól a próféta által az Úr Izráel népe életének legkritikusabb korszakában. Ez az üzenet nemcsak a deportáltak életkedvét adja vissza, hanem normát ad Isten országa minden munkásának. A görög bibliafordítás a „város” szót a „polisz”-szal adja vissza. Aki a „polisz”-ért tesz valamit, az jó értelemben „politizál”: a köz érdekét a maga érdeke elé helyezi. Ha minden „egyszerű” hívő hitének ilyen nagy a jelentősége, mennyivel inkább a presbitereknek egyházunk intézményes rendjében.

Jézus így folytatja: „Ti vagytok a földnek savaí...ti vagytok a világ világossága...” (Mt 5,13). Ama bizonyos makedón férfi pedig így kérleli az apostolt „Légy segítségül nekünk!” (ApCsel 16,9). Az apostol hűsége következtében egész Európa politikai arculata átalakul.

A presbiteri szolgálata tehát nem magánügy, nem magánkedvetelés, nem magánszorgalom, hanem nagyhatalmú közéleti tevékenység. Legyen minden presbiternak olyan nagy hivatástudata, értékelje tevékenységét olyan nagyra, s éppen ezért „félelemmel és rettegéssel” kerülje a télenlétséget, felelőség nélkülséget, hogy mindig arra gondoljon, szolgálata nemcsak szűkebb gyülekezete sorsát befolyásolja, de kihat távolabbi környezetére is.

Tehát a presbiteri szolgálat nagyon is közérdekű tevékenység. Ha jól végzik, áthatja az egész közéletet. Mindenekelőtt maga a presbiteri tekintse szolgálatát nemzetmegtartó tevékenységnek. Ugyanis minden tette „istentisztelet”, ha szolgálata felelős, áldozatos és célszerű.

A református egyház népe a 16. századtól kezdve – Ady Endre szép kifejezésével – mindig is „a protestáló hit és küldetéses vétő” népe volt. A református vallás már a kezdetektől mélyen belegyökerezett a magyarságba, a magyar gondolkodásba. Meghatározó volt számára a „nemzeti egyház” jelleg, gondolkodásában és cselekedeteiben soha nem volt szétválasztható a haza és az anyaszentegyház fogalma. Ez az egyház mindig is erős hittel vallotta, az üldöztetés évtizedeiben is, hogy Krisztusban hívottott el magyarnak és reformátusnak. Így volt ez a legnehezebb időkben, amikor a református hit valóban a „nádból készült pajták”, a „sár-alkotmány” templomok és a „toprongyos prédikátorok” egyházát jelentette.

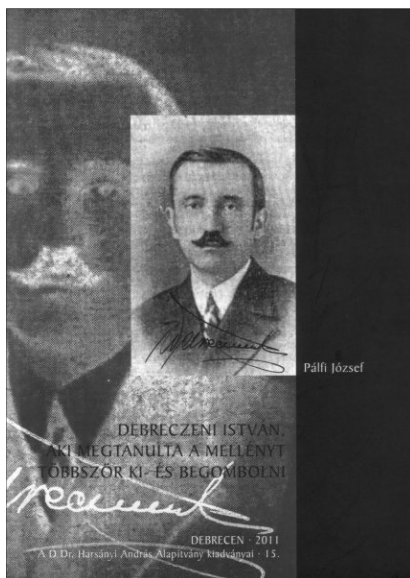
Sokszor és sokan hívták ezért a kálvinizmust, a kakasos és csillagos-buzogányos, fehérre meszelt templomok kálomistáinak hitét „magyar vallásnak”.

OLVASÓLÁMPA

Életút a változó történelemben

Dr. Pálfi József református lelképásztor, a Partiumi Keresztény Egyetem tanára, újabb értékes, jól dokumentált, ugyanakkor rendkívül érdekes, elgondolkoztató könyvet tett le az értő és kisebbségi sorsunk történetét érdeklő olvasók asztalára.

Már a könyv címe is figyelemfelkeltő, (Debreczeni István, aki megtanulta a mellényt többször ki- és begombolni) elgondolkoztató. Első olvasatra akár úgy is tűnhet, hogy olyan személyről szól, aki a változó történelmi helyzetek, körülmények között, azokhoz igazodva megalkuszik. Megváltoztatja addigi nézeteit, másképpen cselekszik. Debreczeni István, ahogy a könyvből is kiolvasható, éppen ellenkezőleg úgy alkalmazkodott az őt körülvevő világhoz, annak sokszor drasztikus változásához, hogy mindig felismerte, megtalálta, milyen új felada-

tok vállalásával, új eszközök felhasználásával szolgálhatja gyülekezetét, egyházát, szeretett népét, nemzetét.

Debreczeni István életútja egybeesett a 19. századvégnek és a 20. század első felének nagy történelmi-társadalmi fordulataival, eseményeivel. Még a „boldog békeidőben” született és nevelkedett Nagyszalon-tán, majd a nagy hagyományú, híres Debreceni Kollégiumban végezte gimnáziumi és teológiai tanulmányait. Szülővárosában és rövid ideig Nagyvárad-Olasziban volt segédlelkész. A világháború kitörésének évében választották meg szülővárosa lelkészének, ahol már közismert volt alapos felkészültsége és közéleti elkötelezettsége, sőt tudományos munkássága, közírói tevékenysége is. Az első világháború megpróbáltatásokkal teljes éveiben tevékenységének fő iránya a hadirokkantak, árvák, özvegyek

segélyezése volt, de talált időt a lelképásztori feladatok végzése közben literatóri, tudományos munka végzésére is.

A háború viharainak elmúltával, a kisebbségi sors megnehezedett körülményei között, még nagyobb és még több irányú tevékenységet folytatott az egyház és a közélet területén. Erről a lélekébresztő és kerületszervező szürke eminenciás című fejezetben ír a szerző. 1925-től a Szatmár Lánostemplom lelképásztora volt és maradt 1936-ig. Ekkorra már a Reformátusok Lapja és a Református Jövő című periodikák főszerkesztője, az egyházkerület belmissziói előadótanácsosa, egyházkerületi tanácsbíró és a zsinat rendes lelkészi tagja volt. 1936-tól Sulyok István püspök kezdeményezésére a Bánság fővárosába, az egyház egyik kulcsfontosságú gyülekezetének, a temesvári református egyházközségnek az élére került, ahol valóságos munkalavinát indított el, melynek eredménye a fokozatos növekedés, fellendülés, fejlődés gyümölcseit hozta évről-évre. Ezt a fejlődést szakította meg az ún. második bécsi döntés, amely kettészakította a Királyhágómelléki Református Egyházkerületet, a déli rész Romániában maradt, a nagyobbik fele a Tiszántúli Egyházkerületben.

A második világháború utáni gyökeres változásokról, az 1946-1959 között betöltött lelkészértekezleti elnöki és főjegyzői tevékenységéről, a kerület szolgálatában végzett munkájáról is részletesen ír a szerző. Sokunk számára ismeretlen és megdöbbentő tényeket feltárva, megismerhetjük, hogyan építette be a kommunista hatalom az őt kiszolgáló embereit, s ezzel az egyházat gyengítő, szétverő politikáját igyekezve megvalósítani. Ehhez Debreczeni Istvánra az egyházkerület vezetésének nem volt szüksége. Fokozatosan háttérbe szorították és 1956 decemberében lemondatták a lelkészértekezleti elnöki tisztról, sőt 1959-ben kényszernyugdíjazással távolították el az ereje teljében levő és egyháza, népe szolgálatára minden erejét feláldozó lelképásztort.

Pálfi József könyvének utolsó fejezetében közzéteszi Debreczeni István eddig nem ismert fontos dokumentumértékű tanulmányát, melynek címe: Adatok a Királyhágómelléki Egyházkerület megalakulásának történetéhez. Egy még kiadatlan kézirat a megszületett kerület szemtanújától. Ugyanakkor kutatásaira alapozott bőséges magyarázatokkal, jegyzetekkel teszi az olvasók számára is érthetővé a kéziratban foglaltakat. Így válik teljessé és hitelessé Egyházkerületünk történetének egyik legfontosabb s egyben legellentmondásosabban bemutatott korszaka, a kezdetektől az ötvenes évek végéig.

KUPÁN ÁRPÁD

FIRKA

A globalizáció börtönében. Adorjáni László karikatúrája

DERŰS PERCEK

A Börci-féle „jó”

Valamikor – még az ötvenes évek végén is – a kolozsvári protestáns teológián a „jeles”, „jó”, „elégéses” és „elégtelen” osztályzatok léteztek. Egyetemi szinten nem használták a számjegyes minősítést.

Dr. Maksay Albert – akit Börci bácsinak nevezünk – nagyon gyakran adott „jó” minősítést kitűnően meleg szívűnek köszönhetően, s talán azért is, mert tudta, hogy nem a görög nyelvtan tudásán vagy nem-tudásán múlik az, hogy kiből milyen lelképásztor lesz.

A költőként is ismert Újszövetség-szakos professzornak az osztályzatait Börci-féle „jó”-ként ismerték évtizedeken keresztül, amit általában kegyelemből adott meg. Ez a kegyelem azonban megszegyenítő volt, mert sohasem tudta a jó öreg elhallgatni. Ha pedig kimondta, szívesebben vetjük volna talán az „elégtelet” is, mert azt csak minősítésnek, nem pedig dorgálásnak tekintettük volna, mint kedvesen feddő kísérő mondatát:

- Hát, Makay úr, ez csak amolyan Börci-féle „jó”!

Nyelvbottlás

Ha egy hétköznapi ember nyelve botlik, a kutya sem veszi észre, de „próbálja meg” ezt egy olyan, aki a beszédből él: rádióbemondó, színész vagy pap. Azonnal észreveszik. Nemcsak a kollegák, hanem más is.

Így esett meg a Temesvár melletti Újszentesen egy lelkészértekezlet alkalmával, hogy amikor szó volt az 1948-ban államosított egyházi földek visszaadásáról, a házigazdakollega (Szűcs Ottó) hozzászólása során emlegettetett, hogy „valamikor a lelkészek fizetéséhez tartozott harminckét katasztrófális hold föld is.”

Csak mellékesen jegyzem meg, hogy a kataszteri holdak elvétele az egyházak és a lelkészek számára is katasztrófális volt.

MAKAY BOTOND

✿ **III. EGYHÁZKERÜLETI SZÍNJÁTSZÓ-CSOPORTOK TALÁLKOZÓJA.** A KRISZ és a Nagyvárad-velencei Református Egyházközség meghirdeti a III. Egyházkerületi Színjátszócsoporthoz Találkozóját (KRISZT) 2012. november 10-i dátummal. Fontosabb tudnivalók: a műsorral jelentkező csoportok előadása, mely lehet színdarab (klasszikus vagy modern szerzőtől, akár saját szerzemény), pantomim, bábelőadás, mesejáték, rockopera, stb. kimondottan vallásos témájú lehet és időtartama nem haladhatja meg a fél órát. Ha lehet, kevés díszletet igénylő.

Kérjük az előadandó mű címének és szerzőjének megnevezését, a műről egy nagyon rövid (negyed oldalnyi) ismertetőt, valamint a szereplők/előadók névsorát és csoportos fényképét, illetve, hogy ki a rendezője (mindezek a kinyomtatandó műsorfüzet és a zsűri számára szükségeltetnek).

A fent megadott dátumon egy rövid bibliamagyarázattal, a kezdési időpont de. 9,30 óra. A találkozó helyszíne a Petőfi Sándor kultúrotthon (a velencei templom tőszomszédságában), Nagyvárad, Kolozsvári út 85. szám. A színjátszócsoporthoz találkozója egy napos és a résztvevők számára biztosítunk étkezést.

Jelentkezési határidő: október 1. Szeretettel bátorítunk és ugyanakkor várunk több ifjúsági (gyülekezeti és intézményi) csoportot is erre a missziói célból rendezendő színjátszócsoporthoz találkozója. Elérhetőségek: 0723465499, 0259417285, varad-velence@freemail.hu.

A szervező intézmények nevében: **Kánya Zsolt Attila** lelképásztor, KRISZ-elnök, **Farkas Antal** Nagyvárad-velencei lelképásztor

✿ **SZILÁGYI DOMOKOS SZAVALÓ-VERSENY NEGYEDJÉRE.** A Batizi Református Egyházközség felhívást intéz a versszerető általános- és középiskolásokhoz. Rendezvényünk elsődleges célja olyan szavalóverseny megszervezése, mely méltó módon megemlékezik Szilágyi Domokos életművéről. A szavalóversennyel olyan hagyományt akarunk teremteni, mely feléleszti és fenntartja az ifjúságban a Szilágyi Domokos költészete iránti érdeklődést. Időpont: 2012. június 2., de. 10 óra. Helyszín: Batizi Református Egyházközség. Résztvevők: Szatmári Református Egyházmege általános- és középiskolás diákjai. A versenyre a Szatmári Református Egyházmege verskedvelő diákjait várjuk. A versmondóknak összesen három Szilágyi Domokos verset kell tudniuk könyv nélkül: két kötelező és egy szabadon választott verset. A kötelező versek címe: I-IV. osztály: Kisöcsémnek, Erdei Iskola; V-VIII. osztály: Édes-

anyám, Reggeli vers; IX-XII. osztály: Anyám, Hegyek, fák, füvek.

A kétfordulós verseny első szakaszában a kötelező versekből a zsűri jelöli ki azt, amelyiket a versenyzőnek el kell mondania. A második fordulóban kerül sor a szabadon választott vers elmondására. **Jelentkezési határidő: 2012. május 20.** Jelentkezni az alábbi címen lehet: Parohia Reformatá, str. Teilor nr. 81, 447065, Batiz, e-mail: batiziref@freemail.hu, Tel/Fax: 00261-774.067, 0745-906.903. A résztvevőknek étkezést biztosítunk. A versenyre jelentkezőknek részletes programot küldünk.

✿ **LELKÉSZEK A FOCIPÁLYÁN – III. TEPSI KUPA NYÁRÁDSZEREDÁN.** Április 19-20. között zajlott le, az immár hagyományosnak mondható TEPSI kupa (Testileg Eltunyult Papok Sport Imitációja), az erdélyi református lelképásztorok teremlabda-

A lelkészfoci királyhágómelléki résztvevői

rúgó bajnoksága. A humoros elnevezésű sportrendezvény találkozási lehetőséget is nyújtott. Voltak, akik a pályán hosszú évek óta találkoztak ismét, diákéveikről anekdotázva. Idén a Királyhágómellék is képviseltette magát a jó hangulatú eseményen, a Bihari Egyházmege csapata által. A TEPSI kupáért ezúttal hét csapat lépett pályára, 12 egyházmegeből verbuválva, mintegy 70 lelképásztor részvételével.

Első nap az elődöntőbe jutásért csaptak össze a csapatok. Pénteken a négy közé került együttesek az első három helyért küzdöttek. A Maros és a Kolozsvár csapata által vívott döntőt követően az előbbi csapat emelhetne magasba a serleget. Ezt megelőzően, a kisdöntőben Vegyes Maros és Bihar csapata közül az előbbi győzedelmeskedett, illetve hódította el a bronzérmeket.

A királyhágómellékiek első alkalommal vettek részt az erdélyi lelkészfoci kupáján és előzetes célkitűzésüknek megfelelően a négy között végeztek.

FABIÁN TIBOR

✿ **ÚJ HELYSZÍNEN, ÚJULT ERŐVEL SZERVEZIK A 8. EMI-TÁBORT.** Az Erdélyi Magyar Ifjak (EMI) országos szervezete immár nyolcadik alkalommal rendezi meg nagyszabású nyári fesztiválját augusztus 8-12. között. Az elmúlt nyolc évben a tábor elválaszthatatlanná vált a Gyergyói-medencétől, így ennek fényében igyekeztek a szervezők egy ideális új helyszínt keresni, mely törekvésüket határozottan sikeresnek mondhatjuk. A Borzonton található Dorka Panzió megközelítése kifogástalan, kiépítettsége pedig kifejezetten ideálissá teszi az EMI-táborhoz hasonló rendezvények megszervezésére.

A tematikus sátrak programjának, valamint az esti fellépők névsorának alakulását is nyomon követhetik a www.emitabor.hu/erdely honlapon, ahol egyéb hasznos információkat is megtalálnak az érdeklődők. A rendezvény Facebook profilján, vagy a honlap vendégkönyvében bárki felteheti kérdéseit, megoszthatja észrevételeit, de egyéb információkért e-mail is írhatnak a lovassy.tamas@yahoo.com internetes címre. A visszazámlálás elindult, és hamarosan kezdetét veszi Erdély legnagyobb nemzeti fesztiválja!

✿ **POSTALÁDA.** Anyák napja körül volt édesanyám születésnapja, szeretettel gondolok vissza mindig rá, ő már sok éve nincs itt közöttünk. Az alábbiakban küldött vers újra szép emlékeket elevenített fel bennem. Tisztelettel **Bacsadiné Gáspár Erzsébet**, nyugdíjas óvónő Bürgездről. Győri József: Hálaadás édesanyáknak temetésén. (...) *Az Úr szólott, gyermeke megpihent. / Ó már otthon van, mi még idelelenn, / gyermek, testvér, sok kedves ismerős / az Úr biztat: legyen hitünk erős. / Mi a sírnál nem végleg búcsúznunk / Krisztus népe, ott fenn találkozunk!*

IDÉZŐJEL

„Az egyház és minden hívő ember állandó kísértése: benyomul a világ a misszió helyére, és kiszorítja az anyagi a lelkit, a testi a szellemit, a láрма a csendet, a pörgés az elmélyedést, az üzletelés az imádságot, az állandó tevékenység a Bibliát, az ember Istent. Mindez pedig történik a mindennapi élet, az emberi együttélés, az egészség, a meghitt kapcsolatok rovására, megszegésére.”

CSERI KÁLMÁN

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221 - 0323 Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.
www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com

Felelős szerkesztő: FABIÁN TIBOR. Szerkesztőségi titkár – olvasószerkesztő: Babes Ardal Erika. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea (Nagyvárad), str. Moscovei (Szilágyi Dezső u.) nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. A terjesztés a lelkesi hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentzi Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.